

làm quan mà không phục tòng chính quyền đến nỗi bị chém đầu như Trần quý Cáp.

Để kết luận chuyện “Quảng Nam hay cái” này tôi xin trình ra đây kinh nghiệm riêng của một anh bạn gốc Quảng Nam.

Theo anh bạn thì có lần anh hỏi ông xếp Mỹ của anh tại sao lúc trước ông ta tuyển chọn anh sau khi interview một danh sách có khá nhiều Mỹ chánh gốc. Ông ta tâm sự rằng: “Tụi tao cần người làm chớ không cần người nói (cái). Mà ít có xu hướng cái nên mày được chọn”. (Cúng theo anh bạn thì đây là lời nói xã giao kiểu Mỹ ngụ ý Anh văn của anh không đủ để cái). Quả thật trong mấy năm làm việc cho cơ quan nhà nước trên, người bạn gốc hay cái nhưng lại không-hay-cái của tôi thường được thăng chức mau hơn mấy tên đồng nghiệp bản xứ.

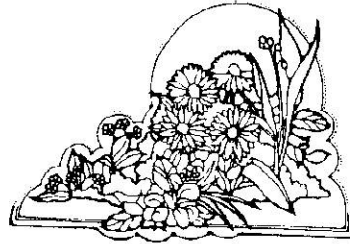
TÀI LIỆU THAM KHẢO:

— Việt Nam Sử Lược của Trần Trọng Kim

— Phong trào Duy Tân của Nguyễn Văn Xuân

Mừng Tuổi Thọ

Trong buổi họp mặt AHCC tất niên Canh Ngọ ngày 3 tháng 2 năm 1991 tại San Jose, Bắc Cali, Ban Tổ Chức có hảo ý ghi vào chương trình mục mừng tuổi các đồng nghiệp thọ bát tuần trở lên. Mấy năm về trước, AHCC Sacramento cũng đã dành cho AH cao niên 70 trở lên những lời chúc thọ. Trong bầu không khí xum vui thân mật, với những lời chúc mừng đầy tình thương yêu quý mến, với những vần thơ, những giọng ca hát đậm đà lý thú, các lão đồng nghiệp rất cảm động và được an ủi trong cảnh già, võ nghệ sút kém.

Tuy tuổi chúng ta có phần khác nhau, nhưng khi mới chào đời ai nấy đều xinh tươi, tốt lành với “tính bản thiện” giống nhau, lớn lên cùng theo đuổi một ngành CC, với môi trường đồng nghiệp gần bó từ xa xưa gần 90 năm, thì đâu có gì khác nhau. Rồi kẻ trước người sau, mỗi lần Xuân qua đều cộng thêm một tuổi, cái già cứ đeo đẳng theo sau cho đến ngày ra đi, ai nấy cũng qua cây cầu ấy.

Có già mới biết tuổi trẻ là tươi đẹp, là quý hóa. Hãy thức thời để già mà vẫn trẻ, đôi mắt chưa lòa thì “đừng đeo kính”, răng có rụng thì trồng răng giả để nụ cười được duyên dáng giòn tan. Cười để không thấy phiền não, cười để hăng say, mạnh khỏe, cười để thương yêu tha thứ. Cười để an ủi người khác. Vợ chồng già “phu phụ song toàn” cười với nhau để ôn lại tuổi xuân xưa - khi còn một mình, “nhất thân hành lý nhất thân khinh” cười để khỏi cô đơn. Cười để diện mạo hiền hậu tươi đẹp. Cười để được người ưa thích. Cười để tránh cảnh “đa thọ, đa nhục”. Cười để được hồn nhiên, hòa dịu. Cười để khỏi rơi vào cái rọ “đạo mạo”, “nghiêm nghị”. Cười để mở rộng lòng mình không còn chấp trách cay nghiệt. Cười để được tươi trẻ mãi. Cười để đến ngày “thiên thu vĩnh biệt” được thăng hoa nhẹ nhàng.

N.M.H.